

Arrest

nr. 212 082 van 7 november 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. MERRIE
Puntstraat 12
2250 OLEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2018.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. GREENLAND *loco* advocaat M. MERRIE en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, heeft zich een eerste maal vluchteling verklaard op 14 mei 2012.

Op 13 december 2012 werd verzoeker de vluchtelingenstatus toegekend.

1.2. Nadat werd vastgesteld dat verzoeker van 23 december 2016 tot 14 januari 2017 in Afghanistan had verbleven, werd op 28 december 2017 zijn vluchtelingenstatus ingetrokken. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing.

1.3. Op 17 augustus 2018 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in, hetgeen bij beslissing van 29 augustus 2018 niet-ontvankelijk werd beoordeeld door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing.

1.4. Verzoeker diende op 4 oktober 2018 een derde verzoek om internationale bescherming in, dat op zijn beurt op 12 oktober 2018 niet-ontvankelijk werd beoordeeld door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing.

1.5. Op 19 oktober 2018 diende verzoeker een vierde verzoek om internationale bescherming in. In het kader van dit vierde verzoek nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) op 30 oktober 2018. Deze beslissing werd op dezelfde dag per drager aan verzoeker ter kennis gegeven.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Pasjtoen van etnische origine, hangt u het soennitische geloof aan en bezit u de Afghaanse nationaliteit. U bent afkomstig uit het district Surkhrod van de provincie Nangarhar. Toen u nog klein was, bent u met uw familie naar Jalalabad stad verhuisd. U bent tot de derde klas naar school gegaan en ongeveer een jaar voor uw vertrek bent u avondlessen voor analfabeten beginnen volgen in Jalalabad. U heeft tevens een jaar in de winkel van uw neef gewerkt.

Op 14 mei 2012 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in. U was toen minderjarig. U verklaarde toen dat uw vader, A. K. M., al lange tijd afgevaardigde is van de politiecommissaris in Batikot en de Amerikanen bijstaat in operaties tegen de taliban. Ongeveer anderhalve maand voor uw vertrek uit Afghanistan bezorgde de mullah van de Itifaq moskee in Jalalabad een dreigbrief van de taliban aan uw familie.

Toen uw vader even terug naar Jalalabad kwam, las hij de brief. De taliban beval hem te stoppen met zijn werk. In de brief werd er ook mee gedreigd u of hem te ontvoeren als hij zijn werkzaamheden voor de Afghaanse politie niet zou staken. Het was de derde brief die hij had ontvangen in een korte tijdspanne. Voordat uw vader terug naar Batikot vertrok, drukte hij u op het hart binnen te blijven. Vier of vijf dagen later kwamen onbekende mannen naar uw ouderlijke woning. Ze waren op zoek naar u. Uw grootmoeder stelde dat u niet thuis was. U vermoedt dat het talibanstrijders waren. Een maand later kwam uw vader opnieuw naar Jalalabad. Hij weigerde zelf toe te geven aan de taliban en zijn job op te geven daar hij bescherming genoot maar zei dat u voor uw eigen veiligheid Afghanistan moest verlaten gezien de afgelopen gebeurtenissen. Uw vader regelde een smokkelaar die u naar Europa zou begeleiden. U was ongeveer een maand onderweg van uw land naar België.

U werd op 13 december 2012 erkend als vluchteling.

Uit de informatie in het administratief dossier bleek echter dat u naar Afghanistan was teruggekeerd. Tijdens een controle door de grenspolitie van Düsseldorf op 14 januari 2017 werd vastgesteld dat u van 23 december 2016 tot 14 januari 2017 in Afghanistan heeft verbleven. U was in het bezit van een vluchtelingenpaspoort, uw Belgische verblijfstitel en vliegtuigtickets. Teneinde u de kans te bieden argumenten voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen, werd u op 21 april 2017 door het CGVS uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud.

U verklaarde dat uw vader u twee maanden voor uw vertrek onder druk begon te zetten om naar Afghanistan te komen. Hij zei dat hij zaken moest vertellen die hij niet via de telefoon kon communiceren en hij beloofde er voor te zorgen dat u tijdens uw hele verblijf in Afghanistan veilig zou zijn. Hij zei u te komen ophalen van de luchthaven en u ook weer te zullen afzetten bij terugkeer naar België. Uiteindelijk stemde u in met de vraag van uw vader en reisde u naar Afghanistan.

Aangekomen in Kabul, wachtte uw vader – die ondertussen een hogere rang had gekregen bij de politie – u op bij de paspoortcontrole. Er werd een stempel gezet op een apart papier. U reed met uw vader naar uw ouderlijke woning in Jalalabad stad, gelegen in Naranj Bagh, in het tweede district/nahia. Jullie werden daarbij geëscorteerd door een politiewagen. Toegekomen in Jalalabad vroeg u na een tijdje waar uw moeder was. U kreeg te horen dat ze was overleden aan een hartaanval eind oktober 2016. U wist dat uw moeder hartproblemen had en u had haar al enige tijd niet meer gesproken.

Telkens u naar uw moeder vroeg, gaf uw vader een excuus waarom ze niet aan de telefoon kon komen. U had het moeilijk om het nieuws te verwerken. U bleef heel de tijd binnenshuis op het bezoeken van het graf van uw moeder in Surkhrod na. Een dag voor uw vertrek, reed u terug naar Kabul met uw vader, opnieuw begeleid door een escorte.

Ter ondersteuning legde u volgende documenten neer: uw vluchtelingenpaspoort, een foto van de vraag van uw vader aan het ziekenhuis in Jalalabad om te bevestigen dat uw moeder, Sharifa, op 22-23 oktober 2016 (1-2 agrab 1395) is overleden, opgemaakt op 6 april 2017 (17 hamal 1396), een brief van het Sociaal Huis OCMW Sint-Truiden betreffende het door u gevolgde professionele en financiële parcours in België, uitgereikt op 11 april 2017 en uw huurcontract, ondertekend op 10 januari in 2015 te Sint-Truiden.

Op 28 december 2017 werd uw vluchtelingenstatus ingetrokken. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 1 juli 2018 werd u tegengehouden door de politie van Oostende nadat u naar aanleiding van een ruzie een ruit van een zaak had kapotgeslagen. Tijdens de controle werd vastgesteld dat u illegaal in België verbleef. U zou op 22 augustus 2018 gerepatrieerd worden naar Afghanistan.

Op 17 augustus 2018 diende u echter een tweede verzoek om internationale bescherming in. U hield vast aan uw vrees voor de taliban bij een terugkeer naar uw land. Als nieuw element ter ondersteuning van uw tweede verzoek verklaarde u kopieën van medische documenten van uw moeder in uw bezit te hebben, alsook een kopie van haar overlijdensakte en een foto van uw moeder. Voorts zou uw familie u drie brieven van de taliban hebben doorgemaild. Volgens uw verklaringen werden zowel u als uw broer in voornoemde brieven met de dood bedreigd. U zou tevens kopieën hebben van documenten die bewijzen dat één van uw broers Afghanistan had verlaten maar vanuit Bulgarije werd gerepatrieerd. U zou proberen om de originele documenten te laten opsturen vanuit Afghanistan.

Op 29 augustus 2018 werd uw tweede verzoek niet-ontvankelijk beoordeeld. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

U zou op 8 oktober 2018 worden gerepatrieerd naar Afghanistan. Op 4 oktober 2018 diende u een derde verzoek om internationale bescherming in. U herhaalde bij een terugkeer naar uw land de taliban te vrezen omdat uw vader werkzaam is bij de Afgaanse politie en in die hoedanigheid talibanstrijders heeft gearresteerd. U verklaarde verder dat uw huis in Afghanistan werd vernield en dat uw broer en jongste zus bij uw oudste zus in Surkhrod waren gaan wonen.

Ter ondersteuning van uw derde verzoek legde u de documenten neer waarover u had gesproken in het kader van uw tweede verzoek en die per post werden opgestuurd door uw vader. Het betrof drie opeenvolgende dreigbrieven van de taliban (d.d. 01/02/2016, 14/06/2016 en 05/07/2016), gericht aan uw broer S. K.. De taliban vraagt hem zich aan te melden bij de groepering omdat jullie vader voor de politie werkt en omdat u die in Europa woont, als ongelovige wordt beschouwd. In de laatste brief van de taliban wordt aangegeven dat S. K. zal worden gedood en wordt uw familie bedreigd. Voorts legde u een brief van uw vader neer, gericht aan het Departement van Volksgezondheid van de provincie Nangarhar, met de vraag het overlijden van uw moeder te bevestigen, een brief opgesteld door uw vader en gericht aan het districtshoofd van Surkhrod ter bevestiging van het overlijden van uw moeder en uw komst naar Afghanistan om de begrafenisceremonie bij te wonen (d.d. 06/06/2018) en een bevestiging van het dorpshef van Sultanpoor van uw aanwezigheid bij de begrafenisceremonie van uw moeder (d.d. 07/06/2018). Ten slotte legde u nog een transitdocument voor Afghanistan neer (d.d. 06/12/2016) en een elektronisch vliegticket van Sofia naar Kabul (d.d. 14/12/2016) ter bewijs dat uw broer, S. K., naar Bulgarije was vertrokken maar werd gerepatrieerd naar Afghanistan.

Op 12 oktober 2018 werd ook uw derde verzoek niet-ontvankelijk beoordeeld. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Op 19 oktober 2018 diende u een vierde verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw huidig verzoek verwijst u naar de problemen met de taliban die u heeft aangehaald in uw eerdere verzoeken en naar de documenten die u al heeft neergelegd voor het CGVS ter ondersteuning van uw relaas.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw derde verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

Overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet onderzoekt de commissaris-generaal bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn of door de verzoeker om internationale bescherming worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Bij gebrek aan dergelijke elementen verklaart de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het verzoek nietontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek om internationale bescherming volledig steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige drie verzoeken heeft uiteengezet (Schriftelijke Verklaring Meervoudige Aanvraag, d.d. 19/10/2018, vraag 1, 2, 3, 5, 6 en 7). In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vluchtelingenstatus werd ingetrokken nadat u tussen december 2016 en januari 2017 drie weken was teruggekeerd naar Jalalabad. De door u aangehaalde vrees voor de taliban omwille van het werk van uw vader als politiecommissaris werd niet langer als bewezen beschouwd. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing. Uw tweede en derde verzoek om internationale bescherming werden niet-ontvankelijk beoordeeld. U tekende evenmin beroep aan tegen deze beslissingen.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden. Integendeel, u blijft vasthouden aan uw vermeende vervolging door de taliban omwille van het werk van uw vader en u herhaalt dat uw huis in Afghanistan werd vernield en dat uw jongste broer en zus nu bij uw oudste zus in Surkh Rod wonen (Schriftelijke Verklaring Meervoudige Aanvraag, d.d. 19/10/2018, vraag 1, 2, 3, 5, 6 en 7). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter en alleen vasthoudt aan uw eerder aangehaalde asielmotieven is niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid ervan te weerleggen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijping van betrokkene naar zijn land van

nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 57/6-2, § 1, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de beginselen van zorgvuldigheid en de motiveringsplicht.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en hekelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet is nagegaan of er nieuwe feiten of elementen aan de orde zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Hij wijst er daarbij op dat de beoordeling van de subsidiaire bescherming in het kader van zijn vorige verzoeken niet volstaat aangezien dit een momentopname betreft. Hij verwijst in dit verband nog naar verschillende persartikels waaruit blijkt dat de situatie in de provincie Nangarhar verergerd is en de informatie van februari 2018, waarnaar de vorige beslissingen verwijzen, niet langer actueel is.

Verzoeker vraagt om zijn beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nietig te verklaren.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog diverse persartikels van BBC betreffende de provincie Nangarhar en Jalalabad (stuk 3).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt het vierde verzoek van verzoeker om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard omdat hij geen elementen voorlegt die zijn kans dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, aanzienlijk groter maakt.

De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl. St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl. St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.3.3. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige vierde verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige verzoeken tot internationale bescherming heeft uiteengezet, namelijk zijn vrees voor vervolging in Afghanistan omwille van de werkzaamheden van zijn vader bij de Afghaanse politie en het feit dat zijn huis in Afghanistan werd vernield.

In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming voerde verzoeker aan dat zijn vader lange tijd als afgevaardigde van de politiecommissaris in Batikot werkzaam was en tevens de Amerikanen bijstond in operaties tegen de taliban. Verzoeker gaf daarbij tevens aan dat zijn vader verschillende dreigbrieven had gekregen van de taliban met de oproep om zijn werkzaamheden te staken teneinde een ontvoering van verzoekers vader, dan wel verzoeker te vermijden. Na een aanval op de gezinswoning, heeft verzoeker op aanraden van zijn vader Afghanistan verlaten. Verzoeker werd op 13 december 2012 erkend als vluchteling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Uit het administratief dossier bleek echter dat verzoeker van 23 december 2016 tot 14 januari 2017 naar Jalalabad, Afghanistan is teruggekeerd. Nadat verzoeker op 21 april 2017 de kans werd geboden om argumenten aan te brengen voor het eventuele behoud van zijn vluchtelingenstatus, besloot de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 december 2017 tot de intrekking van verzoekers vluchtelingenstatus op grond van artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet omdat de door verzoeker aangevoerde vrees voor de taliban omwille van het werk van zijn vader als politiecommissaris niet langer als bewezen werd beschouwd. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 17 augustus 2018 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in, waarbij hij vasthield aan zijn vrees voor de taliban bij een terugkeer naar Afghanistan. Als nieuw element ter ondersteuning van zijn volgend verzoek verklaarde verzoeker over medische documenten van zijn moeder, alsook haar overlijdensakte en een foto te beschikken. Daarnaast zou de familie drie brieven van de taliban hebben ontvangen, waarin zijn broer S. K. met de dood bedreigd werd. Tot slot verklaarde verzoeker ook kopieën te hebben van documenten die bewijzen dat één van zijn broers Afghanistan had verlaten maar vanuit Bulgarije gerepatriëerd werd. Op 29 augustus 2018 werd verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming echter niet-ontvankelijk beoordeeld door de commissaris-generaal. Verzoeker diende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Verzoeker verklaarde zich vervolgens op 4 oktober 2018 een derde maal vluchteling. Hij herhaalde daarbij zijn vrees voor de taliban bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van de werkzaamheden van zijn vader bij de Afghaanse politie en gaf verder nog aan dat zijn huis in Afghanistan werd vernield ten gevolge waarvan zijn broer en jongste zus bij zijn oudste zus in Surkhrod waren gaan wonen. Ter ondersteuning van dit derde verzoek legde verzoeker de documenten neer waarover hij in het kader van zijn tweede verzoek had gesproken en die hem per post werden opgestuurd door zijn vader. Op 12 oktober 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Verzoeker tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale beslissingen, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een later (volgend) verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In het kader van het huidige, vierde, verzoek om internationale bescherming steunt verzoeker evenwel volledig op de motieven die hij reeds in het kader van zijn vorige drie verzoeken heeft uiteengezet (zie "*Schriftelijke Verklaring meervoudige Aanvraag*" van 19 oktober 2018) en brengt hij geen nieuwe documenten aan. Er dient evenwel te worden benadrukt dat niet kan worden ingezien om welke reden een loutere herhaling van dezelfde ongeloofwaardige vluchtmotieven zonder objectieve bewijzen in een volgend verzoek erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn.

2.3.4. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dient erop gewezen dat bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018 in rekening wordt genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van 20 februari 2018 (zie map 'Landeninformatie').

Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "*high profile*"-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviserd worden.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviserd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijkt uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft.

De impact van de beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker hekelt dat de informatie van februari 2018 niet langer actueel is nu uit persartikels blijkt dat er in de eerste helft van 2018 het hoogste aantal doden zijn gevallen sinds 2009 en daarbij veel burgerslachtoffers zijn gevallen, wijst de Raad erop dat de loutere vaststelling dat er zich een nieuw (veiligheids)incident voordoet in een regio die op grond van de omstandige, veelvoudige, specifieke en nauwgezette informatie waarop deze COI Focus gestoeld is als relatief veilig bestempeld wordt, op zich niet aantoon dat de feitelijke vaststellingen in deze COI Focus niet langer actueel of correct zouden zijn. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw te worden genomen om het reële risico zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, zoals het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, enz..

De door verzoeker bijgebrachte persartikels (verzoekschrift, stuk 3) zijn niet van aard om te doen besluiten dat de appreciatie van de aard, draagwijdte en gevolgen van de situatie in Jalalabad niet langer correct of redelijk zou zijn, maar liggen integendeel in dezelfde lijn als de informatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In zoverre uit de informatie verrat in het administratief dossier en uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt dat er zich in Afghanistan, en in het bijzonder Jalalabad stad, met enige regelmaat incidenten voordoen, is het duidelijk dat er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de stad Jalalabad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Gelet op het geheel van wat voorafgaat besluit de Raad dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn nieuwe elementen uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER